

1479

Caure (Infinitiu)

(ALDC, IX, L 143. *Caure* [Infinitiu])

L'infinitiu *caure* no deriva del llat. cl. CĀDĒRE, sinó d'una variant del llat. vg. CADĒRE, que en cat. ant. va donar *caer* (cf. cast. i gall. *caer*, oc. ant. *cazer*, port. *quer*, fr. ant. *cheoir*), substituït en cat. posterior per *caure*, analògic de *cau*, *caus*, etc., forma de fet pancatalana, amb petites variants fonètiques, molt restringides, com *càur*[er], amb bategant epítetica per analogia de *estrènyer*, *plànyer*, etc.; [k̞]aure, amb palatalització de la velar; [k'æwrə] 76, per tancament de la tònica a causa d'una antiga consonant palatal (Sineu); o morfològiques, com *caire*, de parlars ribagorçans i de

tribut arag., format probablement sobre *caies*, *caie*, etc. i no descendent d'un llat. CĀDĒRE, amb eventual vocalització de la -D- impossible, car aquest tipus accentual no ha tingut continuïtat a la península Ibèrica. *Caure* 87, del ribagorçà, és el tipus castellanoaragonès *caer* amb epítesi vocàlica. A notar el fraseologisme *caure un bac* 173, 175, molt estès al País Valencià (*bac* 'caiguda forta', mot onomatopèic i expressiu).

Caure és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

